

ת"פ 43196/05/22 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 43196-05-22 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בפני	כבוד השופטת קרן וקסלר
בעניין:	המאשימה
נגד	מדינת ישראל
הנאשם	פלוני (עציר)

גזר דין

הנאשם הורשע, בהתאם להודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בביצוע שתי עבירות של איומים לפי סעיף 192 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**); החזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א) בחוק העונשין ותקיפה בנסיבות מחמירות כלפי בת זוג, לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) בחוק העונשין.

כתב האישום המתוקן

הנאשם והמתלוננת הם בני זוג גרושים והורים לשלושה ילדים קטינים. בין הנאשם למתלוננת חלו במועד הרלוונטי הסדרי ראייה, לפיהם הנאשם רשאי להגיע לביתה של המתלוננת פעמיים בשבוע, בימי שני וחמישי, על מנת לבקר את הילדים, תוך תיאום מראש.

על פי המתואר באישום הראשון, בתאריך 16.5.22 בשעה 19:00 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לדירתה של המתלוננת ללא תיאום מראש, כשהוא תחת השפעת אלכוהול וביקש לראות את הילדים לפני שיירדמו. המתלוננת אפשרה לו לעשות כן. לפני לכתו, על רקע רגשות קנאה, התקרב הנאשם למתלוננת, ואמר לה כי למעשה הגיע בכוונה עם סכין, אותו הסתיר מתחת לחולצה. בהמשך, אחז הנאשם בידו הימנית בסכין עם להב באורך של כ-6 ס"מ, הניף את הסכין, התקרב לעבר המתלוננת ואיים עליה באמרו "**בא לי לדקור אותך**". המתלוננת החלה לבכות והתחננה על חייה, תוך ששאלת את הנאשם "**מה באת לחתוך אותי?**". או אז, קמו הילדים והבחינו בנאשם אווז סכין ומאיים על המתלוננת. הקטינה בת ה-3.5 החלה לבכות ואמרה לנאשם "**אל תחתוך את אמא**" ובתגובה אמר הנאשם למתלוננת "**אם לא היה ילדים הייתי עכשיו דוקר אותך**". בהמשך לכך, הצליחה המתלוננת להדוף את הנאשם אל מחוץ לבית.

על פי המתואר באישום השני, כשנתיים עובר לאירוע המתואר לעיל, בעוד הנאשם תחת השפעת אלכוהול, על רקע ויכוח, אחז הנאשם בצווארה של המתלוננת והשליך את מכשיר הטלפון הסלולארי שלה. המתלוננת בכתה והצליחה

להשתחרר מאחזתו.

מתחם העונש ההולם

בהתאם לעיקרון ההלימה, ייקבע מתחם העונש תוך התחשבות בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ולמידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

על אף שישנו דמיון בין האירועים, נוכח המבחנים שנקבעו בפסיקה, בשים לב לכך שמדובר בשני אירועים, שבוצעו במרחק של שנתיים זה מזה, אין מדובר במסכת עבריינית אחת ויש לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אירוע בנפרד (ע"פ 4910/13 ג' אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)).

תופעת האלימות במשפחה היא רעה חולה ואין צורך להכביר מילים אודות חומרתה. מדי יום שומעים אנו על אירוע אלימות המתרחש בתוך המשפחה, בין אם מדובר בבני זוג או ילדים- תופעה זו פוגעת באופן אנוש במסגרת התא המשפחתי, בזכות האדם לשמירה על שלמות גופו, בזכותו לחוש מוגן במרחב הבטוח של הבית, בזכות לכבוד ולשלווה נפש. בתי המשפט עמדו, לא אחת, על הצורך בענישה מרתיעה, כחלק מהמאבק בתופעה בזווה זו. יפים לענייננו דברי כב' השופט י' אלרון ברע"פ 4052/21 פלוני נ' מדינת ישראל (15.6.2021):

"[...] אשוב ואדגיש את החומרה הרבה הטמונה בתופעת האלימות במשפחה, העולה לכדי פסול מוסרי ומהווה פגיעה אנושה בהגנה על שלומם של בני משפחת הנאשם ותחושת הביטחון שלהם בתוך ביתם מבצרם. לנוכח זאת, יש להוסיף תופעה זו, בין היתר באמצעות ענישה מוחשית שתרתיע את הציבור משימוש באלימות בתוך התא המשפחתי (רע"פ 1454/21 פלוני נ' מדינת ישראל (4.3.2021); רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל (28.1.2021))."

וכן בע"פ 3011/17 פרץ נ' מדינת ישראל (31.1.2019):

"ואכן, השנים חולפות, נדמה לנו שאנו צועדים קדימה לעבר עולם מתקדם ושוויוני יותר, ואולם, לדאבון הלב, בתחום האלימות נגד נשים מצד בני זוג וקרוביהן עולם כעוולתו נוהג. במצב דברים זה ענישה מחמירה נגד בני זוג אלימים הייתה ועודנה צורך השעה, ועובדה מצערת זו מפחיתה את המשקל שניתן לייחס לשיקולי ענישה אחרים, כדוגמת נסיבותיו האישיות של המערער."

אשר לעבירה של נשיאת הסכין שלא למטרה כשרה, החזקת סכין יוצרת סכנה של ממש לפגיעה בשלום הגוף והנפש וכן חשש להתלקחות אלימה, ובפרט בנסיבות בהן היא אינה עומדת בדד, אלא מבוצעת בצד עבירות אלימות.

בבחינת הנסיבות שקשורות בביצוע העבירה באישום הראשון, מצאתי לשקול לחומרה את **התכנון המוקדם שקדם לביצוע העבירות**- הנאשם הצטייד בסכין עובר להגעתו לבית המתלוננת, ניצל את תמימותה ואת טוב ליבה בכך שאפשרה לו לראות את ילדיו, שלא במסגרת הסדרי הראיה. הנאשם הסתיר מהמתלוננת את כוונותיו האמיתיות והפתיע אותה כששלף סכין באורך של כ- 6 ס"מ, תוך השמעת איומים קשים וחמורים שערערו את שלווה נפשה ויצרו בליבה חשש ממשי שהנאשם ידקור אותה, תוך שהוא מפר ברגל גסה את זכותה הבסיסית לחיות בשלום ובביטחון. **הנזק שנגרם כתוצאה מהמעשים**, איננו מבוטל, כמו גם **פוטנציאל הנזק**- על אף שאין מדובר בפגיעה פיזית, ניתן רק לשער

את תחושות האימה והפחד שאחזו במתלוננת ובילדים הקטנים, עת הנאשם הניף לעברה את הסכין, תוך שהוא מטיח בה האשמות ואומר ש"בא לו" לדקור אותה. ביצוע המעשים תחת השפעת אלכוהול אינו נסיבה מקלה אלא ההיפך הוא הנכון. כידוע, שתיית אלכוהול מביאה להתרופפות השליטה העצמית ושילובה עם נסיבות נוספות- רגשות קנאה והבאת הסכין- עלולה הייתה להביא לפגיעה אנושה. האירוע לא נגמר מיוזמתו של הנאשם והוא לא התעשת בשום שלב, אלא שעל התנגדותו של לעזוב את המקום, הצליחה המתלוננת להדוף אותו מחוץ לבית.

זאת ועוד, הנאשם ביצע את המעשים כשילדיו הפעוטים נמצאים בבית, תוך התעלמות מוחלטת מרגשותיהם ומהשלכת מעשיו על תחושת הביטחון שלהם. הנאשם לא הניח את הסכין גם כאשר קמו הילדים ממיטתם ואף לא לאחר תחינת בתו בת ה- 3.5 "**אל תחתוך את אמא**" אלא המשיך באיומיו. הנזק הנפשי שנגרם לילדים כה צעירים, שנאלצים להיות עדים לסיטואציה בה אמם - משענתם, הינה קורבן ל אלימות ונמצאת במצב חוסר אונים- אינו דרוש הוכחה. בהקשר זה, נתתי דעתי לטענת ב"כ הנאשם לפיה דברי הקטינה נאמרו בתגובה על דברי המתלוננת "**מה, באת לחתוך אותי?**" ולא ביוזמתה, ייתכן שכך הם פני הדברים, ואולם לא מצאתי כי יש בכך כדי להפחית מחומרת האירוע ומעוצמת הנזק שנגרם.

נוכח האמור, אני סבורה כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה בינונית - גבוהה.

אשר לנסיבות ביצוע העבירות באישום השני, נתתי דעתי לכך שלא קדם למעשה תכנון; מדובר במעשים ברף אלימות שאינו גבוה; המתלוננת לא נחבלה פיזית ולא נעשה שימוש בחפצים.

נוכח האמור, אני סבורה שהפגיעה בערכים המוגנים היא בעוצמה נמוכה.

אשר למדיניות הענישה הנהוגה, קיים מנעד ענישה רחב, ויש לבחון כל מקרה בנסיבותיו. אפנה למספר פסקי דין בנסיבות הדומות לענייננו:

רע"פ 5434/17 **דמוך נגד מדינת ישראל** (29.11.2017): המבקש הורשע לאחר ניהול הוכחות בשני אישומים של תקיפת בת זוג ואיומים. האירוע אחד תקף המבקש את המתלוננת, שהייתה בהריון, בכך שמשך בקרסול רגלה כדי שתקום לסדר ולנקות את הבית, לאחר מכן קילל אותה, צעק ואיים עליה. בהמשך משך בידה, משך באוזנה והסיר את כיסוי ראשה. באירוע נוסף, דחף המבקש את המתלוננת על מחוץ לחדר ואיים עליה שאם תיכנס יכה ואתה חזק יותר. בית משפט השלום קבע מתחם הנע בין מספר חודשים ל- 18 חודשי מאסר והשית על המבקש, אדם נעדר עבר פלילי, 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל. ערעור ובקשת רשות ערעור נדחו.

רע"פ 3077/16 **פלוני נגד מדינת ישראל** (02.05.2016): המבקש הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של תקיפת בת-זוג. המבקש דחף את המתלוננת לעבר המיטה, משך בשיערה, סובב את גופה וכופף את גופה לעבר הרצפה בעודו אוחז בצווארה. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה בין מאסר לתקופה קצרה, שאפשר שיישא בעבודות שירות לבין 14 חודשי מאסר בפועל והשית על הנאשם, נעדר עבר פלילי, שישה חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. ערעור ובקשת רשות ערעור נדחו.

עפ"ג (מרכז) 4446-02-22 **שבתאיב נ' מדינת ישראל** (7.3.2022): המערער הורשע בשתי עבירות איומים. באירוע

אחד, הגיע לבית של גרושתו כשהוא בגילופין, דפק בחוזקה על דלתה ומשסירבה לפתוח קילל אותה ואיים עליה שירצח אותה ויתנקם בה. באירוע השני, כשנה לאחר מכן, הגיע המערער שוב לביתה של המתלוננת, כשהוא תחת השפעת אלכוהול ובידו בקבוק וודקה. המתלוננת אמרה למערער שתזמין משטרה ובתגובה איים עליה "מחר את לא תהיי קיימת". בית המשפט קמא קבע מתחם הנע בין מספר חודשים ועד 12 חודשי מאסר בפועל והשית על המערער, אדם נעדר עבר פלילי, 10 חודשי מאסר בפועל. הערעור נדחה.

עפ"ג (מרכז) 24951-11-21 **פלוני נ' מדינת ישראל** (9.1.2022): המערער הורשע בעבירות איומים והחזקת סכין שלא כדין. על רקע ויכוח בין המתלוננת למערער בנוגע להסדרי שהות הנוגעים לילדים ועל רק חשדו של המערער כי המתלוננת בוגדת בו, איים המערער על המתלוננת כי יפגע בגופה וירצח אותה, שלח לה הודעות וכן סרטונים בהם הוא נצפה כשהוא מנופף בסכין יפנית. בהמשך לאיומיו הגיע המערער אל פתח ביתה של המתלוננת, אשר סירבה לפתוח לו את דלתה. בית המשפט קבע מתחם הנע בין מספר חודשי מאסר בפועל, אשר יכול וינשא בעבודות שירות ועד ל-18 חודשי מאסר והשית על המערער, בעל עבר פלילי, 22 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. הערעור התקבל והעונש הופחת ל-15 חודשי מאסר.

עפ"ג (מרכז) 1616-12-20 **פיקדו נ' מדינת ישראל** (15.2.2021): המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירות איומים ותקיפת בת זוג, בכך שתפס בשערה של המתלוננת, משך ובעט בה. שכנה שהבחינה במתרחש צעקה למערער לחדול ממעשיו וזה איים עליה בתגובה. בהמשך זרק המערער טלפון על המתלוננת, תפס בידה ומשך אותה. בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם שנע בין מספר חודשי מאסר אשר יכול וינשא בעבודות שירות ועד ל-10 חודשי מאסר לצד רכיבי ענישה נוספים. המערער נידון למאסר בן 14 חודשים הכוללים הפעלת מאסרים מותנים (5 חודשים ו-3 חודשים). ערעור לבית המשפט המחוזי התקבל בחלקו, המאסרים המותנים הופעלו בחופף והמערער נידון לעונש מאסר בן 11 חודשים.

עפ"ג (מרכז) 40581-08-20 **אלולו נ' מדינת ישראל** (17.11.2020): המערער הורשע בעבירה של תקיפת בת זוג בכך שסטר על פניה של המתלוננת, וכשהתרחקה ממנו - תפס בידה ומשך אותה לכיוונו, הפיל אותה והכה אותה בכל חלקי גופה. בהמשך, אחז בראשה ומשכה לכיוונו. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה הנע בין מספר חודשים ועד 18 חודשי מאסר בפועל והשית על המערער, בעל עבר פלילי, 14 חודשי מאסר בפועל. הערעור נדחה.

בשים לב לעקרון ההלימה; בהתחשב בעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים; נסיבות ביצוע העבירה; ובהתחשב בענישה הנוהגת; אני קובעת כי מתחם העונש ההולם ביחס לאישום הראשון נע בין 6 ל-18 חודשי מאסר שיכול וינשא בעבודות ובאישום השני בין חודשיים מאסר, שיכול וינשא בעבודות שירות, ל-10 חודשי מאסר בפועל.

גזירת העונש המתאים לנאשם

בבואי לקבוע את עונשו של הנאשם, בגדרי מתחם הענישה, נתתי דעתי לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. הנאשם נטל אחריות על מעשיו, הודה בכתב אישום שתוקן לקולה ובכך חסך את עדותה של המתלוננת והביא לחיסכון בזמן שיפוטי ובזמנם של עדי התביעה. בדבריו לעונש הביע הנאשם חרטה על מעשיו, הסביר שלא התכוון לפגוע במתלוננת,

שחש מבולבל בנוגע לקשר ביניהם, למד את הלקח משהותו בבית הסוהר וכעת פניו לדרך חדשה.

הנאשם יליד 1985, עברו הפלילי אינו מכביד וכולל 3 הרשעות בעבירות שאינן ממין העניין (זיוף, הסגת גבול, ניסיון לקבל דבר במרמה), והרשעה נוספת שהתיישנה, בגין עבירות שבוצעו בשנת 2004, עת היה הנאשם בן 19, בעבירות אלימות, שבעטיה נדון למאסר לתקופה בת 14 חודשים.

עוד נתתי דעתי לנסיבותיו האישיות של הנאשם, שהינו אב לארבעה ילדים קטינים ונעדר תמיכה משפחתית וכן למעצרו הממושך.

נוכח כל האמור לעיל, לאחר שנתתי דעתי לצורך בהרתעה אישית ובהרתעת הרבים, מצאתי כי יש למקם את עונשו של הנאשם בשליש התחתון של המתחמים.

סוף דבר

נוכח כל האמור לעיל, אני גוזרת את עונשו של הנאשם כדלקמן:

א. מאסר בפועל למשך 12 חודשים, החל מיום מעצרו 16.5.2022.

ב. 6 חודשי מאסר ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור עבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר.

ג. פיצוי בסך של 1,500 ₪ למתלוננת, על פי פרטים שתמציא המאשימה למזכירות. הפיצוי ישולם עד ליום 1.3.2023.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ב' שבט תשפ"ג, 24 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.